

prawoboze.org

Aneks 8b: Ofiary — dlaczego dziś nie mogą być zachowywane

Ta strona jest częścią serii omawiającej prawa Boga, które mogły być przestrzegane wyłącznie wtedy, gdy Świątynia znajdowała się w Jerozolimie.

- [Aneks 8a: Prawa Boga, które wymagają Świątyni](#)
- [Aneks 8b: Ofiary — dlaczego dziś nie mogą być zachowywane](#) (Ta strona).
- [Aneks 8c: Święta biblijne — dlaczego żadne z nich nie może być dziś zachowywane](#)
- [Aneks 8d: Prawa oczyszczenia — dlaczego nie mogą być zachowywane bez Świątyni](#)
- [Aneks 8e: Dziesięciny i pierwociny — dlaczego dziś nie mogą być zachowywane](#)
- [Aneks 8f: Obrzęd Komunii — Ostatnia Wieczerza Jezusa była Paschą](#)
- [Aneks 8g: Prawa nazireatu i ślubów — dlaczego dziś nie mogą być zachowywane](#)
- [Aneks 8h: Częściowe i symboliczne posłuszeństwo związane ze Świątynią](#)
- [Aneks 8i: Krzyż i Świątynia](#)

Co Prawo rzeczywiście wymagało

Spośród wszystkich przykazań danych Izraelowi żadne nie zostały opisane z taką precyzją jak ofiary. Bóg określił każdy szczegół: rodzaj zwierzęcia, jego wiek i stan, sposób postępowania z krwią, miejsce ołtarza, rolę kapłanów, a nawet szaty noszone podczas służby. Każda ofiara — całopalenia, ofiary za grzech, ofiary zadośćuczynienia, ofiary wspólnotowe i ofiary codzienne — podlegała Bożemu wzorcowi, który nie pozostawiał miejsca na osobistą kreatywność ani alternatywne interpretacje. „Kapłan uczyni to... ołtarz ma być tutaj... krew ma być położona tam...”. Prawo Boga jest systemem dokładnego posłuszeństwa, a nie zbiorem sugestii otwartych na dostosowanie.

Ofiara nigdy nie była jedynie „zabiciem zwierzęcia dla Boga”. Była świętym aktem wykonywanym wyłącznie na dziedzińcu Świątyni (Kapłańska 17:3-5; Powtórzonego Prawa 12:5-6; 12:11-14), wyłącznie przez poświęconych kapłanów z linii Aarona (Wyjścia 28:1; 29:9; Kapłańska 1:5; Liczb

18:7) i wyłącznie w warunkach rytualnej czystości (Kapłańska 7:19-21; 22:2-6). Czciiciel nie wybierał miejsca. Czciiciel nie decydował, kto sprawuje obrzęd. Czciiciel nie ustalał, jak obchodzić się z krwią ani gdzie ją zastosować. Cały system był Bożym projektem, a posłuszeństwo wymagało respektowania każdego szczegółu tego projektu (Wyjścia 25:40; 26:30; Kapłańska 10:1-3; Powtórzonego Prawa 12:32).

Jak Izrael przestrzegał tych przykazań w przeszłości

Gdy Świątynia istniała, Izrael przestrzegał tych praw dokładnie tak, jak zostały nakazane. Pokolenia Mojżesza, Jozuego, Samuela, Salomona, Ezechiasza, Jozjasza, Ezdrasza i Nehemiasza zbliżały się do Boga poprzez ofiary, które On sam ustanowił. Nikt nie zastępował ołtarza. Nikt nie improwizował nowych rytuałów. Nikt nie składał ofiar w swoich domach ani w lokalnych zgromadzeniach. Nawet królowie — mimo całej swojej władzy — mieli zakaz wykonywania czynności zastrzeżonych dla kapłanów.

Pismo wielokrotnie pokazuje, że gdy Izrael próbował zmienić ten system — składając ofiary w nieuprawnionych miejscach lub dopuszczając niekapłanów do świętych obowiązków — Bóg odrzucał ich kult i często sprowadzał sąd (1 Samuela 13:8-14; 2 Kronik 26:16-21). Wierność oznaczała czynienie dokładnie tego, co Bóg powiedział, w miejscu, które wybrał, przez sługi, które ustanowił.

Dlaczego tych przykazań nie można dziś przestrzegać

Po zniszczeniu Świątyni w roku 70 n.e. przez Rzymian cały system ofiarniczy stał się niemożliwy do wykonywania. Nie dlatego, że Bóg go zniósł, lecz dlatego, że struktura dana przez Boga, konieczna do przestrzegania tych przykazań, przestała istnieć. Nie ma Świątyni, nie ma ołtarza, nie ma Miejsca Najświętszego, nie ma poświęconego kapłaństwa, nie ma ustanowionego systemu czystości i nie ma na ziemi uprawnionego miejsca, w którym krew ofiary mogłaby być przedstawiona przed Bogiem.

Bez tych elementów nie istnieje coś takiego jak „zrobienie wszystkiego, co w naszej mocy” albo „zachowanie ducha prawa”. Posłuszeństwo wymaga warunków, które Bóg ustanowił. Gdy te warunki znikają, posłuszeństwo staje się niemożliwe — nie dlatego, że odmawiamy posłuszeństwa, lecz dlatego, że sam Bóg usunął narzędzia konieczne do wypełnienia tych konkretnych przykazań.

Co Daniel prorokował o ustaniu ofiar

Same Pisma zapowiadały, że ofiary ustaną — nie dlatego, że Bóg je zniósł, lecz dlatego, że Świątynia zostanie zniszczona. Daniel napisał, że „ofiara i dar ustaną” (Daniela 9:27), lecz wskazał przyczynę: miasto i świątynia zostaną zniszczone przez wrogie siły (Daniela 9:26). W Daniela 12:11 prorok ponownie stwierdza, że codzienna ofiara zostanie „usunięta” — wyrażenie to opisuje usunięcie przez przemoc i spustoszenie, a nie anulowanie prawa. Nic u Daniela nie sugeruje, że Bóg zmienił swoje przykazania. Ofiary ustały, ponieważ Świątynia została spustoszona — dokładnie tak, jak

zapowiedział prorok. To potwierdza, że samo Prawo pozostaje nienaruszone; usunięte zostało jedynie miejsce, które Bóg wybrał do posłuszeństwa.

Błąd symbolicznych lub wymyślonych ofiar

Wiele grup mesjańskich próbuje symbolicznie odtwarzać elementy systemu ofiarniczego. Organizują posiłki paschalne i nazywają je „ofiara”. Palą kadzidło na zgromadzeniach. Odgrywają rytuały, machają darami i udają, że „czczą Torę” poprzez inscenizacje. Inni tworzą nauki o „ofiarach proroczych”, „ofiarach duchowych” lub „próbach przyszłej Świątyni”. Te praktyki mogą sprawiać wrażenie religijnych, lecz nie są posłuszeństwem — są wynalazkami.

Bóg nigdy nie prosił o symboliczne ofiary. Bóg nigdy nie akceptował zamienników stworzonych przez ludzką wyobraźnię. I Bóg nie jest czczony wtedy, gdy ludzie próbują wykonywać poza Świątynią to, co On nakazał wykonywać wyłącznie w niej. Naśladowanie tych przykazań bez Świątyni nie jest wiernością; jest lekceważeniem precyzji, z jaką Bóg je ustanowił.

Ofiary oczekują Świątyni, którą tylko Bóg może przywrócić

System ofiarniczy nie zniknął, nie został zniesiony ani zastąpiony symbolami czy duchowymi metaforami wymyślonymi przez ludzi. Nic w Prawie, Prorokach ani w słowach Jezusa nie ogłasza końca przykazań dotyczących ofiar. Jezus potwierdził wieczną ważność każdej części Prawa, mówiąc, że nawet najmniejsza kreska litery nie przeminie, dopóki nie przeminą niebo i ziemia (Mateusza 5:17-18). Niebo i ziemia trwają. Dlatego przykazania trwają.

W całym Starym Testamencie Bóg wielokrotnie obiecywał, że Jego przymierze z kapłaństwem Aarona jest „wieczne” (Wyjścia 29:9; Liczb 25:13). Prawo nazywa przepisy ofiarnicze „ustawą na zawsze, przez wszystkie wasze pokolenia” (np. Kapłańska 16:34; 23:14; 23:21; 23:31; 23:41). Ani jeden prorok nie ogłosił końca tych przykazań. Przeciwnie, prorocy mówią o przyszłości, w której narody oddają cześć Bogu Izraela, a Jego dom staje się „domem modlitwy dla wszystkich narodów” (Izajasza 56:7) — to samo zdanie Jezus zacytował, broniąc świętości Świątyni (Marka 11:17). Jezus nie przywołał tego wersetu, aby zapowiedzieć koniec Świątyni, lecz aby potępić tych, którzy ją bezczęścili.

Ponieważ Prawo nigdy nie zniosło tych ofiar, ponieważ Jezus nigdy ich nie zniósł i ponieważ Prorocy nigdy nie nauczali ich anulowania, wyciągamy jedynie wnioski, na jaki pozwala Pismo: te przykazania pozostają częścią wiecznego Prawa Boga i nie mogą być dziś przestrzegane wyłącznie dlatego, że elementy wymagane przez samego Boga — Świątynia, kapłaństwo, ołtarz i system czystości — nie są dostępne.

Dopóki Bóg nie przywróci tego, co sam usunął, właściwą postawą jest pokora — nie imitacja. Nie próbujemy odtwarzać tego, co Bóg zawiesił. Nie przenosimy ołtarza, nie zmieniamy miejsca, nie

modyfikujemy rytuału ani nie tworzymy symbolicznych wersji. Uznajemy Prawo, szanujemy jego doskonałość i odmawiamy dodawania lub ujmowania czegokolwiek z tego, co Bóg nakazał (Powtórzonego Prawa 4:2). Cokolwiek mniej jest częściowym posłuszeństwem, a częściowe posłuszeństwo jest nieposłuszeństwem.